

mig taknemmelig for den Undervisning, jeg skaffede Underofficererne. Jeg har ogsaa tilladt, at de fik Undervisning i Sprog, foreløbig i Tysk og Engelsk. Hvorvidt det vil føre til noget Resultat, der staar i Forhold til de Ofre, der bringes, vil Tiden vise. Det skal jeg nærmere overveje, naar jeg faar Indberetning om Resultaterne af disse Kursus. Men det er stillet frit i de forskellige Afdelinger. En enkelt Afdeling, som har Lyst til at lægge Vægt paa et eller andet Fag, kan faa Lov dertil, medens man i andre Afdelinger, som maaske ønske andre Fag, har Frihed til at optage disse.

Naar det ærede Medlem for Københavns 2den Valgkreds sagde, at det er en almindelig Anskuelse, at der blandt Officererne er mange, der ikke ønske en fyldig Uddannelse for Underofficererne, saa ved jeg ikke, hvor det ærede Medlem har den Oplysning fra. (*Ivar Berendsen*: Fra Underofficererne! Det sagde jeg.). Det kan være, Underofficererne tage fejl i det; selv det ærede Medlem kan jo tage fejl. Jeg for mit Vedkommende har ikke gjort en saadan Erfaring. Jeg tror tværtimod, at der hos Officererne, i alt Fald de Officerer, jeg har forhandlet med i Administrationen, er et almindeligt Ønske om, at Underofficererne kunne faa saa god en Uddannelse som muligt, som svarer til den Stilling, de indtage. Spørgsmaalet om Underofficerernes Uddannelse er jo et Spørgsmaal, der skal tages op til Overvejelse, idet Hærloven foreskriver, at der i 1914 skal være tilvejebragt en Ordning af dette Forhold. Som Forsvarsminister gør jeg forskellige Prøver og Forsøg gennem de Kursus, der ere etablerede, og i Øjeblikket skal jeg derfor ikke komme ind paa, hvorledes jeg mener, Underofficerernes Uddannelse i al Almindelighed skal ordnes; det komme vi senere til.

Det ærede Medlem for Københavns 8de Valgkreds (*Martin Olsen*) klagede over, at nu vare Underofficererne klædte saadan paa, at man snart ikke kunde se Forskel paa en Underofficer og en Officer. Skal jeg nu ogsaa have Bebrejdelser for det? Det er jo en Indrømmelse, jeg har gjort Underofficererne. De have netop ønsket at faa deres Distinktioner paa Skulderen i Stedet for paa Ærmet, og jeg har forordnet, at ikke mindre end 4 Underofficerer fra de forskellige Afdelinger fik Adgang til at komme ind til Forhandling i Ministeriet med Ministeriets Embedsmænd, for at man kunde blive enig om, hvorledes man helst skulde klæde dem paa. (*Martin Olsen*: Det er Overgangen!). Ja, Overgangen er jo altid den værste, men det ærede Medlem

skal ikke holde sig til Overgangen, men til Resultatet. Den eneste Anke, jeg har hørt angaaende denne Sag med Distinktionerne, er, at Underofficererne have ønsket at bære Rosetter eller Knapper oppe paa Distinktionerne i Stedet for de Tværbaand, de have til at skelne mellem, hvem der er Sergenter, Oversergenter og Stabssergenter. (*Sabroe*: Det er kønt!). Ja, det er jo en Smagssag, og om Smagen kan man disputere i det uendelige. Men at jeg har imødekommet Underofficerernes Ønske om at faa Distinktionerne paa Skulderen ligesom Officererne, er dog en Kendsgerning, og det er dog næsten for galt, at jeg skal have Bebrejdelser for, at jeg har imødekommet deres Ønske i saa Henseende.

Det ærede Medlem for Københavns 8de Valgkreds (*Martin Olsen*) omtalte den Ulykke, der fandt Sted paa „Havhesten“ under Øvelserne i Aarhusbugten. Han vilde sætte denne Ulykke i Forbindelse med de daarlige Lønninger. Det er en noget søgt Sammenligning; Lønningerne have slet intet med den Sag at bestille, saaledes som Oplysningerne foreligge om denne Sag, en Sag, der jo er i høj Grad beklagelig og bedrøvelig, og som selvfølgelig er mødt med Sorg og Deltagelse i alle Lag i Samfundet. Jeg har modtaget Oplysninger om denne Sag, og det viser sig, at Kedlen i „Havhesten“ blev udtagen i Sommer af Baaden og Materiellet underkastet en indgaaende Undersøgelse ved Orlogsværftet. Ulykken indtraf under en Prøve, som tjente til Uddannelse af Maskinpersonalet, særlig af Fyrbøderne, og hvorunder Maskinen for kort Tid bragtes op paa fuld Kraft. Herunder opstod der en Lækage paa Føderøret, som leder Vandet til forreste Kedel, idet et Stykke af Tætningsmidlet mellem nævnte Rør og den paa Kedlen anbragte Fødeventil sprang ud. Vandet sank derfor ret hurtigt i Kedlen, hvorfor Marineingeniøren, der blev tilkaldt fra Fyrpladsen, forsøgte at pumpe Vand paa Kedlen med det ene Reservefødemiddel. Dette svigtede imidlertid; Aarsagen hertil har man ikke kunnet faa opklaret. Det forsøgtes derefter med en anden Pumpe at skaffe Vand paa Kedlen, men inden dette kunde lykkes, er Vandet sunket saa meget i Kedlen, at Rørpartiet over Fyret er blevet overhedet, hvorved 3 af Rørene gav efter for Damptrykket, hvorved den beklagelige Ulykke fandt Sted. Efter at de sprængte Rør vare udtagne af Kedlen og nøjagtigt undersøgte, har det vist sig, at de ere fuldt ud sunde og have deres oprindelige Tykkelse; deres Indre frembyder en glat Overflade uden